

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

«Οδύσσεια – Από την Ιθάκη ... στην Ιθάκη»

Παράλληλα κείμενα και Εικονογράφηση

7ο Γυμνάσιο Κερατσινίου

Σχολ. Έτος : 2012-13

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

**«Οδύσσεια – Από την Ιθάκη ... στην Ιθάκη»
Παράλληλα κείμενα και Εικονογράφηση**

7ο Γυμνάσιο Κερατσινίου

Σχολ. Έτος : 2012-13

Συμμετέχοντες:

Υπεύθυνη καθηγήτρια για την αρχική επιλογή των κειμένων, τη μεθόδευση του προγράμματος και την Εικονογράφιση : **Καρότση Χρυσαιγή**

Υπεύθυνη καθηγήτρια για την **Χορωδία** και τα **Τραγούδια**: **Γκίνη Διονυσία**

Υπεύθυνος καθηγητής για το **Δημιουργικό** : **Μουρατίδης Χρήστος**

Οι μαθητές:

Αναστασόπουλος	Δημήτριος
Γιαννουκά	Ελένη
Καλογιάννης	Χρήστος
Κανακάκη	Ειρήνη
Καράμπελας	Βασίλης
Καραντζή	Δέσποινα
Καρδερίνη	Ευγενία
Κονταράτου	Θεανώ-Νεκταρία
Κουντουρόγιαννη	Αικατερίνη
Μαρινάκη	Μικαέλα
Μυλωνά	Ελένη-Αργυρώ
Παπά	Ερένα
Παρασκευοπούλου	Γεωργία
Πελεκάνου	Αγορίτσα-Ιωάννα
Πετρούλα	Αλεξάνδρα
Ράπτη	Κωνσταντίνα
Ροπόκη	Άρτεμις
Τσαούσης	Μιχάλης
Τσατσαρώνης	Άγγελος
Φατούρου	Νεφέλη
Φλώκου	Βασιλική
Χαλκιώτη	Μαρία
Χατζόγλου	Μαριάνα

«Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεσπεσιῶν
φθόγγον ἀλεύασθαι καὶ λειμῶν ἄνθεμόντα»

Εισαγωγικό κείμενο

Φέτος στο σχολείο μας παρακολουθήσαμε το Πολιτιστικό πρόγραμμα:
«Οδύσσεια: Από την Ιθάκη στην Ιθάκη».

Μαθητές και από τις τρεις τάξεις του γυμνασίου προσπαθήσαμε να πλησιάσουμε τον άνθρωπο αρχέτυπο «Οδυσσέα» που περιπλανιέται, ξεπερνά εμπόδια, υφίσταται τιμωρίες από τους «Θεούς» και επιμένει να πραγματοποιήσει το στόχο του. Να επιστρέψει στην Ιθάκη.

Μέσα από κείμενα που διαβάσαμε, εικονογραφήσαμε και τραγουδήσαμε, εκτιμήσαμε τον άνθρωπο που ξεπερνώντας δυσκολίες αποκτά αυτοπεποίθηση και δύναμη να πραγματοποιήσει τον εαυτό του. Απ' ό, τι ασχοληθήκαμε, διαλέξαμε αυτά που αγαπήσαμε περισσότερο και σας τα παρουσιάζουμε σε αυτή την ηλεκτρονική έκδοση.

Οι συμμετέχοντες

Παράδειγμα – Προίμιο

Ο ΞΕΝΙΤΕΜΟΣ

Αδέρφ' ευτός ο λοϊσμός κ' ευτή η μεγάλ' οδύνη,
ώστε να βρίσκεσ' επαδά 'ς τη χώρα δε σ' αφήνει.
Πάντα θενά σε τυραννά, χειμώνα καλοκαίρι,
αν δέ μακρύνης από πά, να πάης 'ς άλλα μέρη
πού να ιδής τόπους όμορφους, πού δά δεν τσοί κατέχεις,
γιατ' είσαι μ' ένα λοϊσμό, πάντα μίαν έγνοιαν έχεις
να ιδής 'ς τά ξένα, 'ς τά μακριά, τι κάνουν, πώς περνούνε,
είντα λογήσ πορεύγουνται κ' είναι λογήσ μιλούνε
να ιδής αντέθια αλλωνών είναι λογήσ αλλάσσουν,
πώς πράσσουν είς τά νιόταν των, πώς πράσσουν σά γεράσουν.
Βρύσαις να ιδής και ποταμούς, χώραις, χωριά και δάση,
να σου φανή παράξενο ο κόσμος πώς αλλάσσει.

Οι Σειρήνες

«Τα περασμένα πέρασαν και πάνε άκουσε όμως τώρα κι εγώ τι έχω να σου πω – μπορεί και ένας θεός αργότερα να σ' το θυμίσει.

Θα φτάσεις πρώτα στις Σειρήνες, αυτές που καταθέλγουν όλους τους ανθρώπους, όποιος βρεθεί στα μέρη τους.

Αν κάποιος πλησιάσει ανύποπτος κι ακούσει των Σειρήνων τη φωνή, δεν γίνεται να τον χαρούν ξανά στον γυρισμό του γυναίκες και μικρά παιδιά τον θέλγουν οι Σειρήνες με το οξύφωνο τραγούδι τους,

σ' ένα λιβάδι καθισμένες γύρω σωρός τα κόκαλα,
σάρκες ανθρώπων σαπισμένες, φαγωμένα δέρματα.

Σε συμβουλεύω να τις προσπεράσεις όσο για τους συντρόφους σου, γλυκό κερι σαν μέλι μάλαξε και βούλωσε μ' αυτό τ' αυτιά τους,

ώστε κανείς από τους άλλους να μην το ακούσει το τραγούδι τους.

Μόνος εσύ μπορείς να τις ακούσεις, αν το θελήσεις

θα πρέπει ωστόσο, εκεί στο πλοίο που θα φεύγει γρήγορα,

χέρια και πόδια να σε δέσουν, όρθιο πάνω στο κατάρτι,

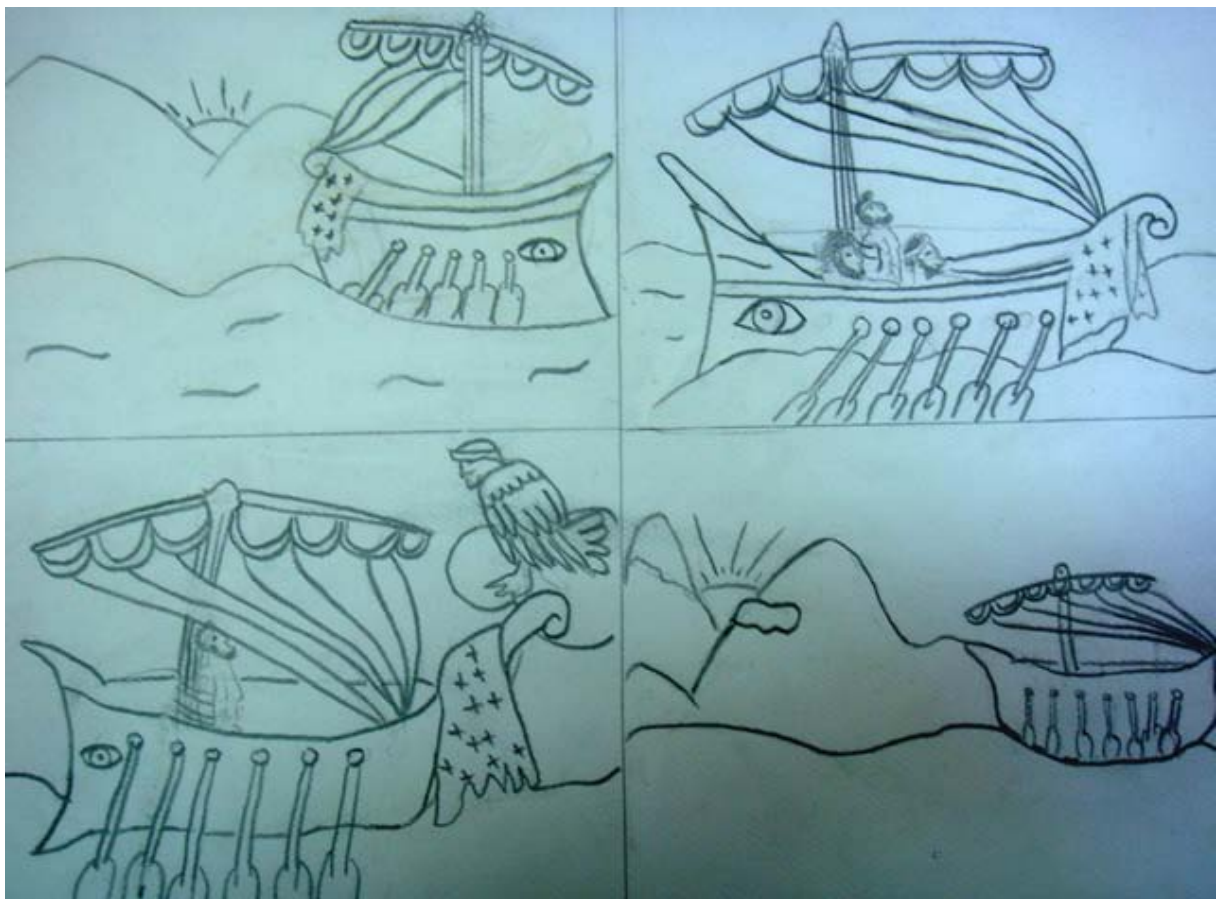
με τα σχοινιά πλεγμένα γύρω του κι έτσι να ακούσεις, να απολαύσεις των Σειρήνων τη φωνή.

Κι αν τους συντρόφους σου παρακαλεις, αν τους φωνάζεις να σε λύσουν, εκείνοι ακόμη πιο σφιχτά, με περισσότερα σχοινιά θα πρέπει να σε δέσουν.

Έπειτα, όταν οι σύντροφοι θα προσπεράσουν τις Σειρήνες,

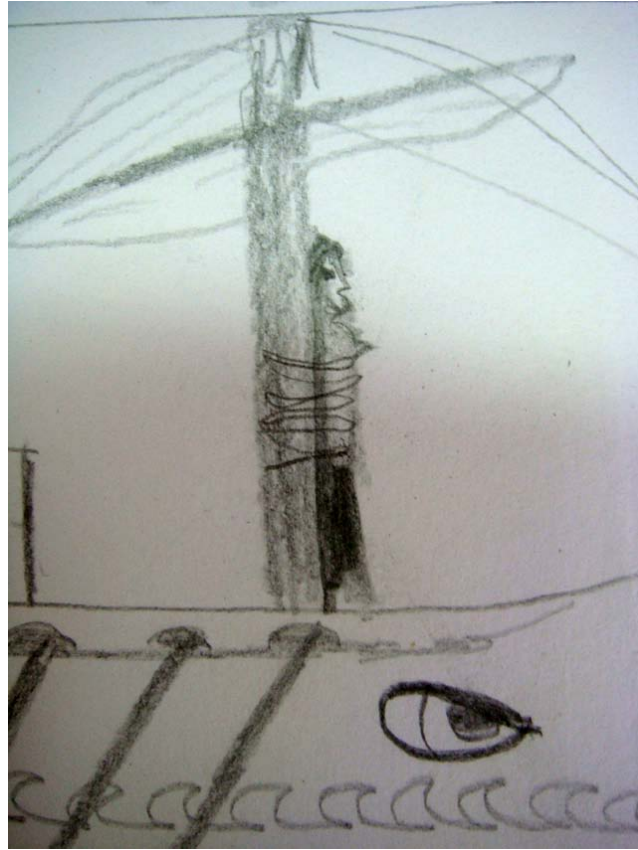
τα υπόλοιπα δεν πρόκειται να σου τα πω καταλεπτώς,

ποιος δρόμος απ' τους δυο σου μέλλεται θα πρέπει μόνος σου να το σκεφτείς καλά...»

MAL DU DEPART

Θα μείνω πάντα ιδανικός κι ανάξιος εραστής
Των μακρυσμένων ταξιδιών και των γαλάζιων πότων,
Και θα πεθάνω μια βραδιά ,σαν όλες τις βραδιές ,
Χωρίς να σχίσω τη θολή γραμμή των οριζόντων.

Για το Μαδράς, τη Σιγκαπούρ ,τ' Αλγέρι και το Σφάξ
θ' αναχωρούν σαν πάντοτε περήφανα τα πλοία,
κ' εγώ, σκυφτός σ' ένα γραφείο με χάρτες ναυτικούς
θα κάνω αθροίσεις σε χοντρά λογιστικά βιβλία.

Θα πάψω πια για μακρινά ταξίδια να μιλώ•
Οι φίλοι θα νομίζουνε πώς τα 'χω πια ξεχάσει,
Κ' η μάνα μου, χαρούμενη, θα λέει σ' όποιον ρωτά:
«Ήταν μια λόξα νεανική, μά τώρα έχει περάσει...»

Μα ο εαυτός μου μία βραδιάν εμπρός μου θα υψωθεί
και λόγο, ως ένας δικαστής στυγνός, θα μου ζητήσει,
κι αυτό το ανάξιο χέρι μου πού τρέμει θα οπλιστεί,
θα σημαδέψει, κι άφοβα το φταίστη θα χτυπήσει.
Κ' εγώ, πού τόσο επόθησα μια μέρα να ταφώ
σε κάποια θάλασσα βαθειά στις μακρινές 'Ινδίες,
θα 'χω ένα θάνατο κοινό και θλιβερό πολύ
και μία κηδεία σαν των πολλών ανθρώπων τις κηδείες.

Νίκος Καββαδίας.

Οδυσσέας Ελύτης

Εσείς στεριές και θάλασσες
τ' αμπέλια κι οι χρυσές ελιές
ακούτε τα χαμπέρια μου
μέσα στα μεσημέρια μου

«Σ' όλους τους τόπους κι αν γυρνώ
μόνον ετούτον αγαπώ!»

Από τη μέση του εγκρεμού
στη μέση του άλλου πελάγου

«Σ' όλους τους τόπους κι αν γυρνώ
μόνον ετούτον αγαπώ!»

Με τα μικρά χαμίνια του
καβάλα στα δελφίνια του
με τις κοπέλες τις γυμνές
που καίγονται στις αμμουδιές

Πέερ Γκιντ και Σεβάχ ο Θαλασσινός

Μια γεμάτη γνώσεις και εμπειρίες ήταν η πρώτη μας συνάντηση η οποία πραγματοποιήθηκε στην σχολική αίθουσα του τμήματος Γ3. Η αλήθεια είναι πως είχαμε ωραίες και ενδιαφέρουσες στιγμές διότι κατά την προσπάθεια μας για την ανάλυση της ζωής του Οδυσσέα γνωρίσαμε και συγκρίναμε άλλους δυο ήρωες εκ των οποίων ο ένας περιπλανώμενος ναυαγός ...ο Σεβάχ ο Θαλασσινός , και ο άλλος ένας κυνηγός ο όποιος στερούσε την ζωή σε ελάφια και αρκούδες ... ο Πέερ Γκιντ . Στους δύο ήρωες όπου ανέφερα προηγουμένως , συναντάμε πολλά κοινά με τον Οδυσσέα τα οποία μας βοήθησαν να φανταστούμε, να ονειρευτούμε και τελικά να σχεδιάσουμε καθώς και, κατά κάποιον τρόπο, να ζήσουμε όλα όσα είχαμε την δυνατότητα να ακούσουμε και να παρακολουθήσουμε.

Την έναρξη της συζήτησής μας έκανε ο Πέερ Γκιντ για τον οποίο διδαχθήκαμε πως είναι ένα σχετικά πρόσφατο δημιούργημα του Ερρίκου Ίψεν. Ο Ίψεν το έγραψε καθώς βρισκόνταν την Ιταλία και στηρίζονταν σε ένα νορβηγικό παραμύθι. Αυτό το παραμύθι διηγείται ότι ο πρωταγωνιστής κυνηγός καταφέρνει να βρεθεί μπλεγμένος σε πόλεμο με ξωτικά και τελώνια. Αξίζει να σημειωθεί ο χαρακτήρας και η βασική αρχή την οποία διακατέχει. Θέλοντας να γίνω πιο σαφής , ο Πέερ ήταν ένας άνθρωπος με πλούσια φαντασία η οποία τον μεθάει με απώτερο στόχο η πραγματικότητα να έχει διεισδύσει μέσα στην φαντασία και η φαντασία να εισβάλει στην πραγματικότητα. Επιπροσθέτως, πρόκειται για έναν ιδεολόγο ο οποίος με ανεδαφικό τρόπο προσπαθεί να αποκαταστήσει το «ΕΓΩ» του κατεχοχόν και τις επιθυμίες του.

Στην συνέχεια της συζήτησής μας ακούσαμε αποσπάσματα από το ομώνυμο μουσικό έργο του Έντβαρντ Γκριγκ και μας εντυπωσίασε το τραγούδι της Σολδεϋ, που είναι η αντίστοιχη της Πηνελόπης, η οποία περιμένει πιστή το Πέερ Γκιντ.

Στη συνέχεια, ασχοληθήκαμε με έναν άλλο ήρωα, τον Σεβάχ τον Θαλασσινό, ο οποίος είχε πραγματοποιήσει εφτά ,γεμάτα εμπειρίες και προπάντων ιδιαίτερες στιγμές, ταξίδια. Η ιστορία του Σεβάχ αποτελεί ένα δημιούργημα της Σεχραζάτ , η οποία επινόησε μια αλληλουχία ιστοριών συνεπώς και παραμυθιών με κύριο μέλημα να αποσπάσει την προσοχή του ανδρός της και να γλιτώσει και η ίδια το θάνατο. Η ιστορία του ήρωα μας Σεβάχ, ξεκινά να αφηγείται κατά την διάρκεια της 563η νύχτας. Παρακολουθώντας την αφήγησή της, είμαστε σε θέση να αντιληφθούμε πώς ο Σεβάχ, ένας πλούσιος έμπορος, επεξηγεί το κατόρθωμά του να αποκτήσει πλούτη σε έναν φτωχό ο οποίος στάθηκε να ξεκουραστεί στο κατώφλι του σπιτιού του. Αξίζει να επισημάνουμε πως στα ταξίδια του κινδύνευε, αντιμετώπιζε διάφορα πλάσματα, βυθίζονταν το πλοίο του, έχανε πολλούς συντρόφους του, αιχμαλωτίζονταν, στοιχεία που αποδεικνύουν την ομοιότητα του με τον Οδυσσέα.

Επιπλέον, αντιλαμβανόμαστε πως σε σχεδόν κάθε ταξίδι του βυθίζεται το πλοίο του και εκείνος καταφεύγει μετά από πολλές περιπέτειες και βάσανα σε κάποιο νησί όπου καταφέρνει να δημιουργήσει φιλικές σχέσεις με τον βασιλιά ή ανακαλύπτει θησαυρούς και πετράδια. Το τελικό αποτέλεσμα είναι πως με κάθε τρόπο φεύγει από το νησί στο οποίο έχει ναυαγήσει πλημμυρισμένος από δώρα. Τελευταίο, αλλά εξίσου σημαντικό, είναι το τέλος του Σεβάχ. Το βασικό νόημα είναι πως ο Σεβάχ ζει ευτυχισμένος καθώς έχει επιστρέψει. Κατεξοχήν απολαμβάνει τα πλούτη που του πρόσφεραν τα ταξίδια του!

ΘΑΛΑΣΣΑ

Τα σύννεφα γιγάντικα φαντάζουν κι ασημένια
στο μολυβένιον ουρανό
σαν τα χτυπά του ήλιου το φώς σαν τα χτυπά ο αγέρας
φεύγουνε πίσω απ' το βουνό.

Κι είναι θερίο η θάλασσα. Το παρδαλό της χρώμα
πέρα, απ' του πελάγου τα φαρδιά,
πιο δώθε ανοιχτοπράσινο κι ακόμα δώθε γκρίζο –
κάποια παράξενη θωριά

Τα κύματα τα πράσινα, τα γκρίζα και τα μπλάβα,
πέρα, απ' του πελάγου τα φαρδιά,
τα φέρνει ρήγας βοριάς, μπατσίζουμε τα βράχια,
μπατσίζουμε την αμμουδιά.

Τις βάρκες, τις ψαρόβαρκες ο φόβος κυβερνήτης
μες στο λιμάνι τις κρατεί
μα η σκέψη μου όλο σέρνεται στα γαλανά τα πλάτια
μ' ένα χρυσόνειρο δετή.

Σα γλάρος μαυροπτερούγος πετά η ψυχή μου, σμίγει
με την ψυχούλα του νερού
και τήνε πάει ο άνεμος και τήνε πάει το κύμα
κι είναι παιχνίδι του καιρού.

Κι ενώ πονώ τον πόνο σου και πάω προς το βυθό σου
και χάνομαι με τον αφρό,
ύστερα, στο γαλήνεμα, την ηλιακή χαρά σου,
θάλασσα, δε θαν την χαρώ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

Επίσκεψη

Στις 21-2-2013 στο 7ο Γυμνάσιο Νικαίας όλοι οι μαθητές που συμμετέχουμε στο πρόγραμμα «Οδύσεια» παρακολουθήσαμε τον πρόεδρο του «Συλλόγου Γλυπτών» κ. Ξενοφών Δεστέφανος να μας αναλύσει το γλυπτό «Τροία» του γλύπτη Αρμακόλα.

Ο κ. Δεστέφανος αναφέρθηκε στο λόγο που πέρασε ο Οδυσσέας τόσες συμφορές. Ότι δηλαδή το ψέμα ενώπιον των θεών, ότι ο Δούρειος Ίππος είναι δώρο, έφερε την τιμωρία, «Νέμεση», επειδή διεπράχθη «ύβρις».

Κατέληξε στο ότι πρέπει να είμαστε σοβαρά σκεπτόμενοι όταν αντιμετωπίζουμε αμφιλεγόμενες καταστάσεις.

Έβαλε την ιδιαιτερότητα του κάθε ανθρώπου στην κορυφή της ύπαρξης και την ονόμασε «Πρόσωπο» και υπερασπίστηκε την εκφραστικότητα της Ελληνικής γλώσσας απέναντι στην ξενομανία της Εποχής μας.

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟΥ

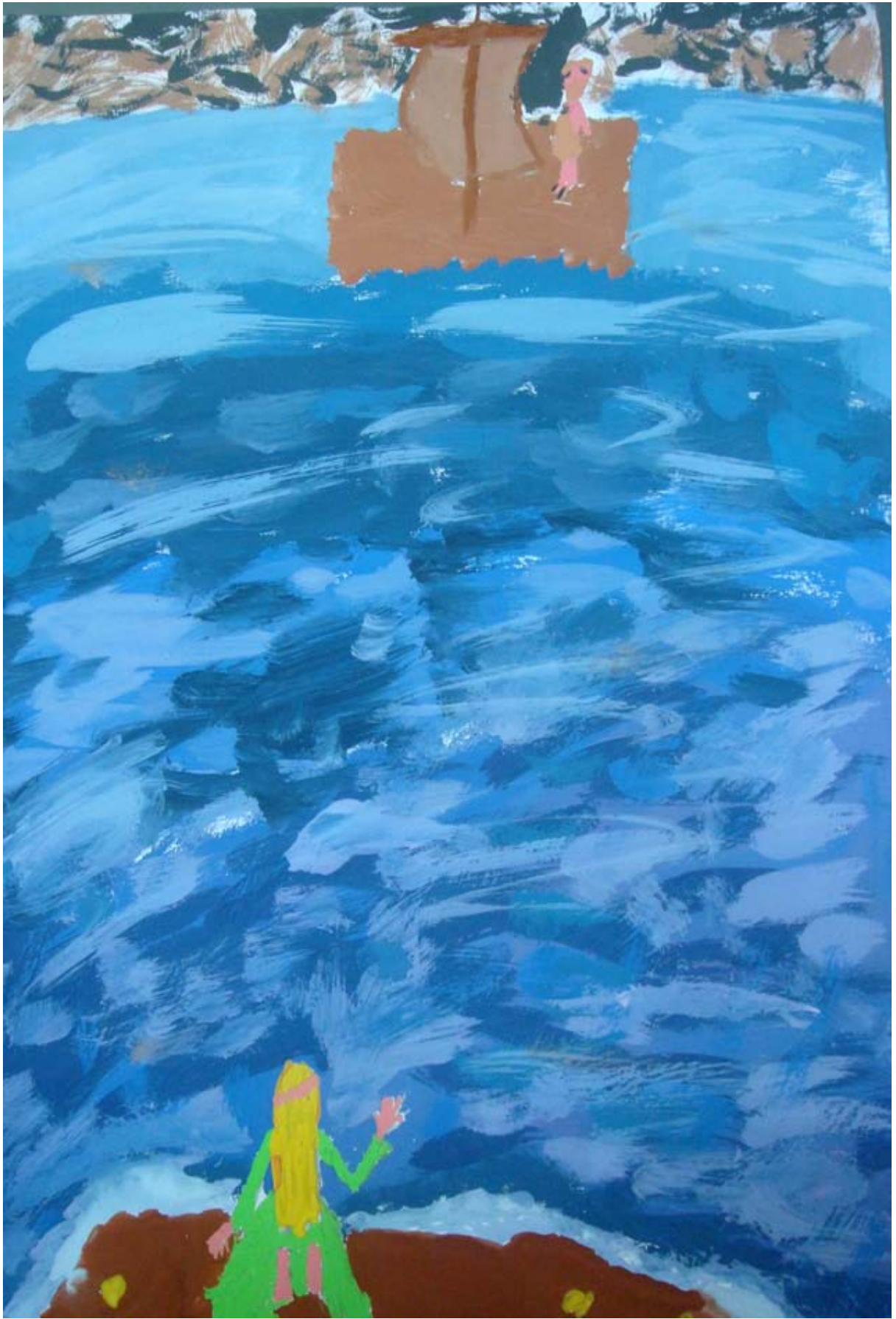
Το θέμα της αναγνώρισης του μετά μακροχρόνιων αποδημιών επανερχομένου ανδρός και την εν τω οίκω προσδοκώσης την επάνοδον αυτού συζύγου, είναι διεσκευασμένον εις τα άσματα του ελληνικού λαού εις τρεις κύριους τύπους. Κατά τον πρώτον η αναγνώρισις γίνεται παρά την βρύσην, έξω του χωρίου, κατά τον δεύτερον έξω της οικίας, της οποίας την θύραν κρούειο

σύζυγος κατά τον τρίτον ομοίως έξω της οικίας, όπου τον προσελκύει ο κρότος του αργαλειού και ο ήχος του άσματος της υφαίνουσης συζύγου. Παρεκβάσεις των τύπων τούτων παρουσιάζουν ολίγιστα άσματα, κατά τα οποία η αναγνώρισις γίνεται εν τη οδώ ή εν αγρώ όπου η σύζυγος θερίζει. Εξαιρετικός εις τινά άσματα ο σύζυγος καταφθάνει διά πλοίου και αποβιβάζεται διά λέμβουν εις την ξηράν, εις τα λοιπά έρχεται καβαλάρης και κατά των πλειστόν ως κυνηγός, ακολουθούμενος από τα λαγονικά του. Επειδή δε πάμπολλαι είναι φερόμεναι παράλλαγαι δεν είναι σπάνιοι οι συμφυρμοί μετ' άλλων ασμάτων, μάλιστα μετά της Ριμάτας της εγκαταλειφθείσης κόρης και του άσματος της ξενιχτιάς, ενώ ω ο σύζυγος ετοιμάζει την νύκτα των ίππων του προς αναχώρησιν, συμπραπτούσης και της συζύγου. Συμφυρμός δε και σύγχυσις εις πολλές παραλλαγάς παρατηρείται και των διαφόρων τύπων του αυτού άσματος, ως λ.χ. όταν η αναγνώρισις γίνεται παρά την βρύσιν και η σύζυγος διατάσσει τας υπηρέτριας ν' ανοίξουν την θύραν και να ετοιμάσουν την κλίνην.

Το θέμα τούτο μεγάλη έχει διάδοση εις την ποιήσιν των ευρωπαϊκών λαών, γνωστότατων δ' ότι το παλαιότατων και ανυπερβλήτου κάλλους πρότυπων της διασκευής αυτού είναι το εν τη Οδύσεια επεισοδίον της αναγνώρισεως του Οδυσσέως και την Πηνελόπης. Προς το ομηρικόν πρότυπον ολίγας, εξωτερικάς μάλλον, ομοιότητας παρουσιάζει το ελληνικόν άσμα, πολλώ δε πλειόντας προς τάσματα των ευρωπαϊκών λαών, οπωσδήποτε δ' όμως εγγύτερον των ασμάτων τούτων προς τό ομηρικόν καί τρόπον τινά εις τό μεταίχμιον της αρχαίας ελληνικής και της μέσης και νεωτέρας ευρωπαϊκής δημώδους ποιήσεως φαίνεται ευρισκόμενον το άσμα του ημετέρου λαού (Πρβλ. τα σημάδια, τα ομηρικά σήματα, εκ του συζυγικού θαλάμου, την υφαίνουσαν σύζυγον, την παρασκευήν της συζυγικής κλίνης κτ.). Εκ των ομοιοτήτων δε προς τάλλα ευρωπαϊκά άσματα μνημονεύομεν την πρότασιν γάμου του αγνώστου ξένου προς την γυναίκα του (εν τφ Β' και τφ Γ' ελληνικώ τύπω) και την αγγελίαν του δήθεν θανάτου του συζύγου. Αλλ' ο τι προ πάντων διακρίνει το ημέτερον άσμα των άλλων είναι η ακραιφνής ελληνικότης αυτού, διότι τοσούτο στερεώς είναι συνυφασμένον προς τον ελληνικόν βίον, ώστε σχεδόν εις έκαστον στίχον αυτού ενωτιζόμεθα απηγήσεις ήθων, εθίμων και συναισθημάτων του ελληνικού λαού βλέπομεν διαγραφομένας αναπαραστάσεις ελληνικών τοπειών.

- Ερόδισε γη ανατολή και ξημερώνει η δύση, γλυκοχαράζουν τα βουνά κ' ο αυγερινός τραυιέται, παν τα πουλάκια 'ς τη βοσκή κ' οι λυγεραίς 'ς τη βρύση.

Βγαίνω κ' εγώ κι ο μαύρος μου και τα λαγωνικά μου.
Βρίσκω μιά κόρη πόπλενε σε μαρμαρένια γούρνα .
Τη χαιρετάω δενα μου μιλεί , της κρένω δεν μου κρένει .
«Κόρη , για βγάλε μας νερό ,την καλή μοίρα να 'χης,
να πιώ κ'εγώ κι τα λαγωνικά μου.»
Σαράντα σίκλους έβγαλε , 'ς τα μάτια δεν την είδα,
κι' απάνω 'ς τους σαράντα δύο τη βλέπω δακρυσμένη.
«Γιατί δακρύζεις ,λυγερή και βαριαναστενάζεις ;
Μήνα πεινάς ,μήνα δίψας, μήνα έχεις κακή μάνα ;
-Μήτε πεινώ , μήτε διψώ ,μήτ' έχω κακή μάνα .
Ξένε μου , κι αν εδάκρυσα κι' α βαριαναστενάζω,
τον άντρα χω 'ς την ξενιτιά και λείπει δέκα χρόνους,
κι' ακόμη δυο καρτερώ , 'ς τους τρεις τον παντυχαίνω ,
κι' α δεν ερθή , κι' α δε φανεί , καλόγρια θενά γένω ,
θα πάγω 'ς έρημα βουνά , να στήσω μοναστήρι ,
και 'ς το κελλί θα σφαλιστώ , 'ς τα μαύρα θελά βάψω
εκείον να τρώγη η ξενιτιά κ' έμε τα μαύρα ράσα.
-Κόρη μου ο άντρας σου πέθανε , κόρη μου ο άντρας σου χάθει.
τα χέρια μου τον κράτησαν, τα χέρια μου τον θάψαν,
ψωμί κερί του μοίρασαν, κ' είπε να τα πλερώσης
τον έδωκα κ' ένα φιλί ,κ' είπε να μου το δώσης
-Ψωμί κερί του μοίρασες, διπλά να σε πλερώσω
μα γιατ' εκείνο το φιλί , σύρε να σου το δώσης .
-Κόρη μου εγώ είμαι ο άντρας σου , εγώ είμαι κι' ο καλός σου.
-Ξένε μου αν είσαι ο άντρας μου, αν είσαι κι' ο καλός μου ,
δείξε σημάδια της αυλής και τότες να πιστέψω.
-Έχεις μηλιά 'ς η πόρτα σου και κλίμα 'ς την αυλή σου ,
κάνει σταφύλι ραζάκι και το κρασί μοσχάτο
κι' όποιος το πιή δροσίζεται και πάλι αναζητά το.
-Αυτά ειν' σημάδια της αυλής, τα ξέρει ο κόσμος όλος.
διαβάτης ήσουν, πέρασες , τα είδες και μου τα λέεις .
Πες μου σημάδια του σπιτιού και τότες να πιστέψω
-Ανάμεσα 'ς την κάμαρα χρυσό καντήλι ανάφτει,
και φέγγει σου που γδύνεσαι και πλεκεις τα μαλλιά σου,
φέγγει σου τοις γλύκαις αυγαίς που τα καλά σου βάζεις.
-Κάποιος κακός μου γείτονας σου τα πε και τα ξέρεις.
Πες μου σημάδια του κόσμου, σημάδια της αγάπης .
-Έχεις ελιά 'ς τα στήθη σου κ' ελιά 'ς την αμασκάλη ,
κι' ανάμεσα 'ς τα δυο βύζια τ'αντρού σου φυλαχτάρι.
-Ξένε μου εσύ είσαι ο άντρας μου, εσύ είσαι κι' ο καλός μου.»

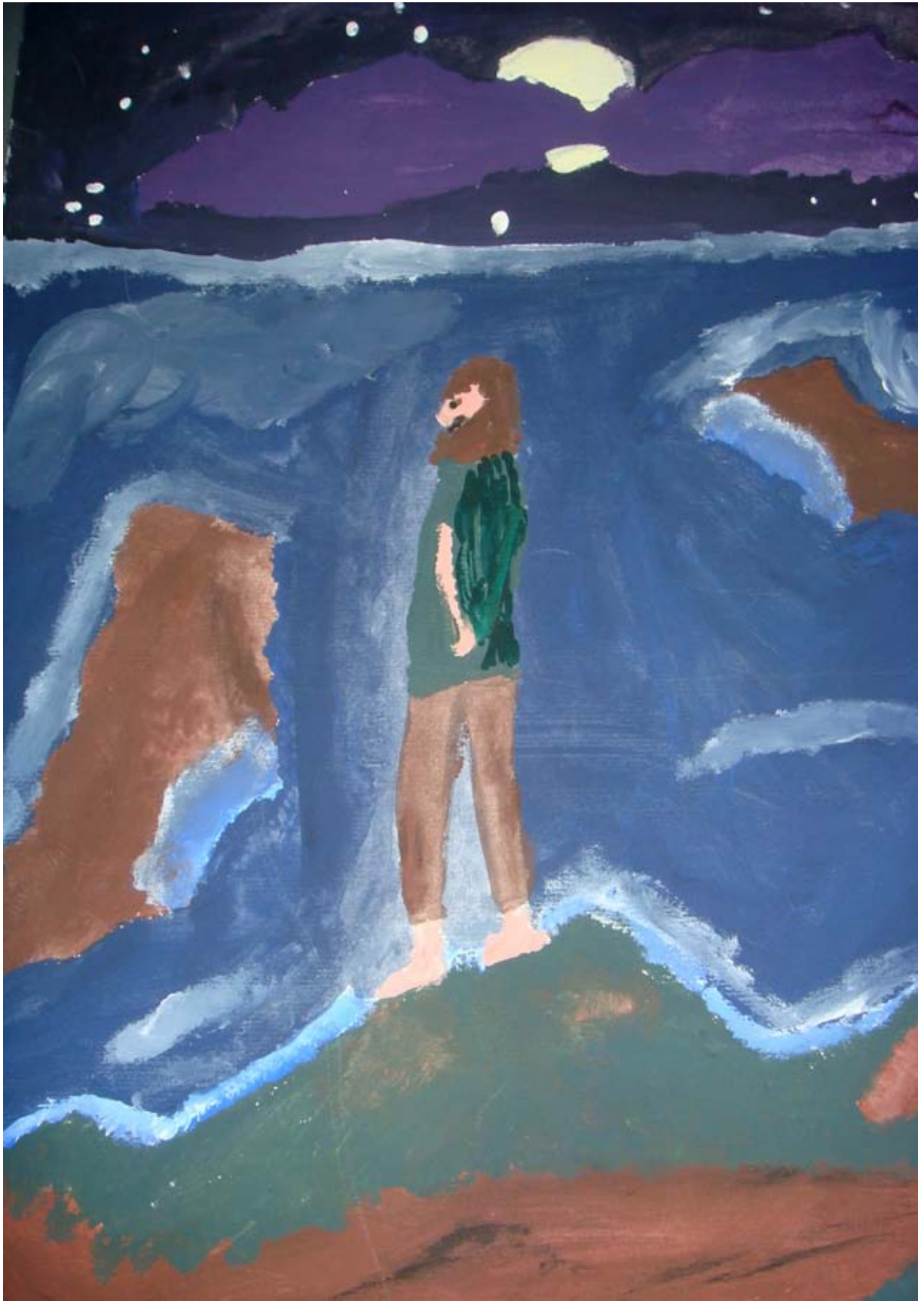
ΥΠΝΟΣ

Θα μας δοθεί το χάρισμα και η μοίρα
να πάμε να πεθάνουμε μία νύχτα
στο πράσινο ακρογιάλι της πατρίδας;
Γλυκά θα κοιμηθούμε σαν παιδάκια
γλυκά. Κι απάνωθ'έ μας θε να φεύγουν,
στον ουρανό ,τ' αστέρια και τα εγκόσμια.
Θα μάς χαϊδεύει ως όνειρο το κύμα.
Και γαλανό σαν κύμα τ' όνειρο μας
Θα μας τραβάει σε χώρες που δεν είναι.
Αγάπες θα ' ναι στα μαλλιά μας οι αύρες,
η ανάσα των φυκιών θα μας μυρώνει,
και κάτου απ' τα μεγάλα βλέφαρά μας
χωρίς ναν το γρίκουμε, θα γελάμε .
Τα ρόδα θα κινήσουν απ' τους φράχτες,
Και θά 'ρθουν να μας γίνουν προσκεφάλι.
Για να μάς κάνουν αρμονία τον ύπνο,
θ' αφήσουνε τον ύπνο τους αηδόνια.
Γλυκά θα κοιμηθούμε σαν παιδάκια
γλυκά. Και τα κορίτσια του χωριού μας,
αγριαπιδιές, θα στέκουνε τριγύρω
και, σκύβοντας, κρυφά θα μάς μιλούνε
για τα χρυσά καλύβια, για τον ήλιο
της Κυριακής, για τις ολάσπρες γάστρες,
για τα καλά τα χρόνια μας που πάνε.
Το χέρι μας κρατώντας η κυρούλα,
κι όπως αργά θα κλείνουμε τα μάτια,
θα μάς διηγιέται –ωχρή-σαν παραμύθι
την πίκρα της ζωής. Και το φεγγάρι
θα κατεβεί στα πόδια μας λαμπάδα
την ώρα που στερνά θα κοιμηθούμε
στο πράσινο ακρογιάλι της πατρίδας.
Γλυκά θα κοιμηθούμε σαν παιδάκια
που όλη τη μέρα εκλάψαν και αποστάσαν.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

Οδυσσεύ μην επιστρέψεις στην Ιθάκη

Οδυσσεύ καλλίτερα να έμενες στα ξένα
ή ακόμη να χανόσουν μέσα στον οίνοπα πόντο.
Οδυσσεύ καλλίτερα θα ήταν για σένα,
από το να βιώσεις στην Ιθάκη τόσο πόνο.
Οδυσσεύ καλλίτερα από αντιπάλου έγχος
να έπιπτες νεκρός μέσα στου Ιλίου την πόλη.
Οδυσσεύ κάλυψε του θανάτου μέλαν νέφος στην Ιθάκη
και σ' έχουν λησμονήσει πλέον όλοι

Οδυσσεύ αισθάνομαι την εσωτερική ανάγκη
να σε πληροφορήσω ότι έχει αλλάξει η Ιθάκη.
Στάχτη το μόνο που υπάρχει απ' άκρη σ' άκρη.
Δεν φύεται η άμπελος, το ρόδον και το στάχυ.
Κυριάρχησαν οι Αντίνοες, όντες πλείονες.
Κατεστραμμένοι κείτονται ανδριάντες και κίονες.
Βεβηλωμένη η γλώσσα και τα ιέρα σύμβολα.
Φύγαν ρυσίβωμοι, μείναι ψοφοδεείς και σκύβαλα.
Εκεί που άλλοτε ακτινοβολούσε ο Υπερίων,
έχει πυκνότερο σκότος
και από την χώρα των Κιμμερίων.

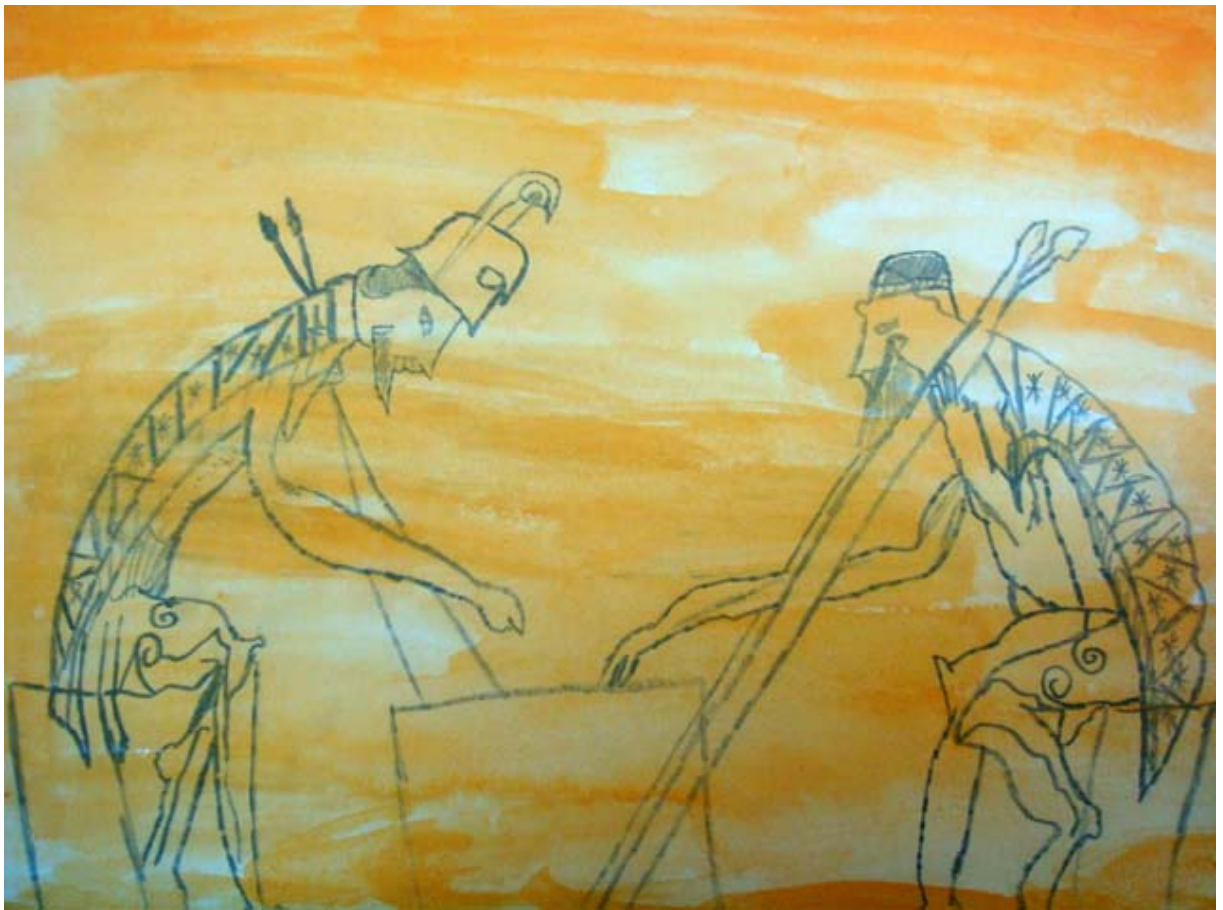
Κατέληξαν όλοι επιλήσμονες και αρνητές τον πατριών.
Οσημέραι χάσκουνε στην θέα οθνείων στοιχείων.
Κατατρύχουνε στον οίκο σου μνηστήρες υπερεθνικοί.
Οι Ιθακίσιοι γίνανε έποικοι στην ίδια τους την γη.
Η ύβρις και η βία φτάνουν ως τον σιδηρούν ουρανό.
Θ' αργήσουν οι βροτοί να δουν τη ροδοδάκτυλο Ηώ!

Οδυσσεύ καλύτερα να έμενες στα ξένα
ή ακόμη να χανόσουν μέσα στον οίνοπα πόντο.
Οδυσσεύ, καλύτερα θα ήταν για σένα,
από το να βιώσεις στην Ιθάκη τόσο πόνο.
Οδυσσεύ καλλίτερα από αντιπάλου έγχος
να έπιπτες νεκρός μέσα στου Ιλίου την πόλη.
Οδυσσεύ κάλυψε του θανάτου μέλαν νέφος στην Ιθάκη και σ' έχουν λησμονήσει πλέον
όλοι.

Οδυσσεύ άσχημα τα νέα από την πατρίδα γαία.
Αυτοί που κάποτε είχαν για σημαία την ιδέα
και λογιζόταν για φίλοι έχουν πλέον εξοκείλει
κι έχουν καταπλακωθεί από την βαρεία ύλη.
Ομοιάζουν μάλλον με σκιές παρά με ανθρώπους
σαν αυτές που είχες συναντήσει στου Άδου τους δρόμους/
Όλοι ακολουθούνε βίο συώδη και δεν υπάρχει κανείς για να τους δώσει το μώλυ.
Σε βόρβορο βαρβαρικό μετέτρεψαν το χώρο
σπέρνουν του κακού το σπόρο
εκεί που ανθίζανε τα κρίνα.
Βλέπεις διδάχτηκαν να λατρεύουν την ασχήμια
κι όλα εκείνα τα πράγματα που δεν έχουνε σχήμα.
Φιμώσανε τις μούσες της αλήθειας,
κατέστησαν βαστάζοι κάθε αλλοτρίου ιδεολογίας,
φευγουνέ τις αρετές πράττουνε λεωργά έργα,
γοργά δυστυχώς οδηγούνται προς τη Φλέγρα

Οδυσσεύ καλλίτερα να έμενες στα ξένα
ή ακόμη να χανόσουν μέσα στον οίνοπα πόντο.
Οδυσσεύ καλλίτερα από αντιπάλου έγχος
να έπιπτες νεκρός μέσα στου Ιλίου την πόλη.
Οδυσσεύ κάλυψε του θανάτου μέλαν νέφος στην Ιθάκη
και σ' έχουν λησμονήσει πλέον όλοι.

Αρτέμης – Ευθύμης (hip hop)

Οδυσσέας Ελύτης

Όμορφη και παράξενη πατρίδα
ω σαν αυτή που μου 'λαχε δεν είδα

Ρίχνει να πιάσει ψάρια πιάνει φτερωτά
στήνει στην γη καράβι κήπο στα νερά
κλαίει φιλεί το χώμα ξενιτεύεται
μένει στους πέντε δρόμους αντρείεύεται

Όμορφη και παράξενη πατρίδα
ω σαν αυτή που μου 'λαχε δεν είδα

Κάνει να πάρει πέτρα την επαρατά
κάνει να τη σκαλίσει βγάνει θάματα
μπαίνει σ' ένα βαρκάκι πιάνει ωκεανούς
ξεσηκωμούς γυρεύει θέλει τύρρανους

Όμορφη και παράξενη πατρίδα
ω σαν αυτή που μου 'λαχε δεν είδα

